

Arrest

nr. 111 393 van 7 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X
X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 25 maart 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 februari 2013 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlagen 13^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juli 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 augustus 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 januari 2012 dienen de verzoekers voor het eerst een asielaanvraag in bij de Belgische overheden.

Op 24 april 2012 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten aanzien van beide verzoekers een beslissing houdende weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De verzoekers stelden bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) beroep in tegen de beslissingen van 24 april 2012.

Bij 's Raads arrest nr. 94 951 van 11 januari 2013 werd aan de verzoekers de vluchtelingenstatus alsook de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 15 februari 2013 dienen de verzoekers een tweede asielaanvraag in.

Op 21 februari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van beide verzoekers een beslissing houdende weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Het betreft de thans bestreden beslissingen. Zij werden aan de verzoekers ter kennis gebracht op 21 februari 2013 en zijn als volgt gemotiveerd:

Ten aanzien van de verzoeker, de heer A(...) M(...) F(...):

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten A(...) M(...) F(...) geboren te Bagdad , op (in) (...) en van nationaliteit te zijn : Irak

die een asielaanvraag heeft ingediend op 15.02.2013

Overwegende dat

betrokkene op 09.01.2012 voor het eerst een asielaanvraag indiende in België; hem echter op 24.04.2012 zowel de vluchtelingenstatus, als het statuut van subsidiaire bescherming geweigerd werd vanwege het Commissariaat- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS); betrokkene op 18.05.2012 schorsend beroep aantekende tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW), waar op 15.01.2013 de beslissing van het CGVS bevestigd werd; betrokkene op 15.02.2013 een tweede asielaanvraag indiende, waarbij hij verklaart niet naar zijn land van herkomst te zijn teruggekeerd; betrokkene hierbij een arrestatiebevel op zijn naam aanbrengt, dd. 22.01.2012; betrokkene echter niet kan aantonen dat hij dit document niet gedurende zijn eerste asielpcedure had kunnen aanbrengen; de door betrokkene aangebrachte enveloppe overigens ook enkel aantoont dat betrokkene een zending op zijn naam zou ontvangen hebben, maar nergens de inhoud van deze zending uit blijkt; betrokkene overigens gedurende zijn eerste asielpcedure nergens melding maakte dat er een arrestatiebevel tegen hem werd uitgevaardigd; betrokkene vervolgens ook een afschrift van de verklaring van zijn schoonbroer, A(...) T(...), bij de politie van al-Ameriyah (dd. 19.01.2013), waaruit blijkt dat zijn broer A(...) gekidnapt werd; betrokkene stelt dat zijn schoonmoeder omwille van dit incident onwel werd en naar het ziekenhuis werd overgebracht; betrokkene hieromtrent ook een medisch verslag (dd. 19.01.2013) aanbrengt, waaruit blijkt dat zijn schoonmoeder verlamd is; betrokkene echter met deze documenten het causaal verband met betrekking tot zijn eigen vermeende problemen niet kan hard maken; immers nergens uit blijkt dat de ontvoering van zijn schoonbroer of de medische problemen van zijn schoonmoeder te maken zouden hebben met zijn eigen vermeende problemen; voornoemde documenten dan ook bezwaarlijk als nieuw element kunnen worden beschouwd; hetzelfde kan gesteld worden voor wat betreft de verklaring van L(...) K(...) A(...), bij de politie van Al-Ameriyah (dd.19.01.2013), betreffende de kidnapping van haar echtgenoot A(...) H(...) A(...); immers nergens uit blijkt dat betrokkene persoonlijk gearresteerd of vermoord zou worden, indien hij zou terugkeren naar Irak; betrokkene tenslotte ook een kopie van een brief van het politieke bureau van de Islamitische partij en een kopie van een brief van de lokale partijleden aanbrengt; betrokkene deze brieven reeds gedurende zijn vorige asielaanvraag naar voren bracht, dewelke desalniettemin weerhouden werden; deze brieven bijgevolg evenmin als nieuw element kunnen beschouwd worden; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielpcedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 05.06.2012 en 23.01.2013 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

Ten aanzien van de verzoekster, mevrouw T(...) M(...) N(...):

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten T(...) M(...) N(...) geboren te Bagdad , op (in) (...) en van nationaliteit te zijn : Irak

die een asielaanvraag heeft ingediend op 15.02.2013

Overwegende dat

betrokkene op 09.01.2012 voor het eerst een asielaanvraag indiende in België, haar echter op 24.04.2012 zowel de vluchtelingenstatus. als het statuut van subsidiaire bescherming geweigerd werd vanwege het Commissariaat generaal voor de Vluchtelingen van de Staatlozen (CGVS); betrokkene op 18.05.2012 schorsend beroep aantekende tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV), waar op 15 01.2013 de beslissing van het CGVS bevestigd werd; betrokkene op 15.02.2013 een tweede asielaanvraag indiende, waarbij zij verklaart niet naar haar land van herkomst te zijn teruggekeerd; betrokkene stelt dat haar broer A(...) werd meegenomen door vermoedelijk leden van de Islamische partij; dat zij vrees dat haar echtgenoot zal vermoord worden bij een terugkeer naar Irak en dat zij als weduwe zal achterblijven; haar moeder overigens verlamd raakte, na een inval bij haar thuis door de Islamitische politieke partij (dd. 19.01.2013) die op zoek waren naar haar man; betrokken hierbij verwijst naar de documenten die haar echtgenoot, dhr. A(...) M(...) F(...) naar voren bracht in het kader van zijn tweede asielaanvraag; echter op 21.02.2013 ook in het dossier van dhr. A(...) M(...) F(...) door de Dienst Vreemdelingenzaken een negatieve beslissing van ‘weigeren van in overwegingname’ (bijlage 13quater) genomen werd voor wat betreft zijn tweede asielaanvraag; betrokkene met haar verklaringen evenmin kan hard maken dat de verdwijning van haar broer en de medische problemen van haar moeder verband zouden houden met hun initiële vluchtmotieven; dit immers louter een veronderstelling van betrokkene en haar echtgenoot betreft; betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielpcedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1880

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied té verlaten, Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 05.06.2012 en 23.01.2013 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

2. Over de rechtspleging

De verzoekers hebben de Raad overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) van hun wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet overeenkomstig artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste en enig middel voeren de verzoekers de schending aan van de artikelen 48/3, 51/8, 57/6 en 57/7bis van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag ter Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

“4.1

De bestreden beslissing is kennelijk onzorgvuldig en onredelijk.

Het zorgvuldigheidsbeginsel kan omschreven worden als een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden.

Het redelijkheidsbeginsel is een aspect van het motiveringsbeginsel dat stelt dat een beslissing niet tegen alle redelijkheid mag ingaan.

Ingevolge deze principes is de overheid verplicht om met kennis van zaken te beslissen en de betrokken belangen zorgvuldig in te schatten en af te wegen. derwijze dat particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad.

4.2.

Om de status van vluchteling te kunnen bekomen dienen de verzoekers over de mogelijkheid te kunnen beschikken om opnieuw asiel aan te vragen.

Inderdaad :

De Belgische wetgever heeft er voor geopteerd om de bevoegdheid voor het toekennen van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming enkel en alleen toe te kennen aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Dit wordt bepaald in art. 57/6 Vreemdelingenwet:

"(...)"

Het is hierdoor niet aan de verweerder om uitspraken te doen over de gegrondheid van de aanvraag tot het bekomen van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming.

Dit komt blijkens de Vreemdelingenwet louter toe aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

4.3.

De verzoekers zijn bijgevolg verplicht om een asielaanvraag in te dienen bij de Dienst Vreemdelingenzaken alvorens een beslissing ten gronde te kunnen bekomen.

Er kan derhalve besloten worden dat het zeker niet aan de Dienst Vreemdelingenzaken is om uitspraken te doen over de erkenning in de hoedanigheid van vluchteling of het recht op de subsidiaire bescherming.

Dit komt enkel toe aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

4.4.

In het kader van een asielaanvraag heeft de Dienst Vreemdelingenzaken bijgevolg een zeer beperkte beoordelingsbevoegdheid.

- 4.4.1.

Het kan enkel oordelen of er nieuwe gegevens zijn die wijzen op de nood naar bescherming in de zin van art. 48/3 en 48/4 Vreemdelingenwet zonder diepgaand zich te mogen uitspreken over deze nieuwe gegevens zonet eigent het zich de beoordelingsbevoegdheid ten gronde toe van de Commissaris-generaal.

- 4.4.2.

Het is inderdaad kwalijk te noemen en een manifeste schending van de bevoegdheid toegekend aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen wanneer de Dienst Vreemdelingenzaken nieuwe gegevens ten gronde en inhoudelijk beoordeeld.

a)

Voor wat betreft het arrestatiebevel stelt de Dienst Vreemdelingenzaken dat de eerste verzoeker tijdens zijn eerste asielprocedure nergens melding heeft gemaakt van een arrestatiebevel dat tegen hem werd uitgevaardigd.

Het feit dat de eerste verzoeker dit niet heeft vermeld, doet geen afbreuk aan het feit dat de eerste verzoeker op heden op de hoogte is van het uitgevaardigde arrestatiebevel en pas op heden het originele document heeft kunnen bekomen en pas, na het einde van zijn eerste asielprocedure, in de mogelijkheid is het document voor te leggen aan de Belgische asielinstanties.

Het niet vermelden van het bestaan van een document in een eerdere procedure neemt niet weg dat het betreffende document in een latere procedure niet meer zou kunnen ingeroepen worden!

b)

Aangaande het originele exemplaar van de verklaring van de schoonbroer van de eerste verzoeker zoals afgelegd bij de politiediensten waaruit blijkt dat diens broer, aldus de broer van de tweede verzoekster, ontvoerd is, stelt de Dienst Vreemdelingenzaken dat de verzoekers niet het causaal verband aantonen met hun eigen vermeende problemen.

Dezelfde stelling neemt de Dienst Vreemdelingenzaken aan met betrekking tot het medische attest betreffende de schoonmoeder van de eerste verzoekster.

Ook voor wat betreft de verklaring van L(...) K(...) A(...) bij de politiediensten betreffende de kidnaping van haar echtgenoot, merkt de Dienst Vreemdelingenzaken op dat hieruit niet zou blijken dat de eerste verzoeker persoonlijk gearresteerd of vermoord zou worden bij terugkeer naar Irak.

Allereerst dient vastgesteld te worden dat deze elementen zonder enige twijfel aanvaard dienen te worden als nieuwe elementen.

Deze elementen hebben de verzoekers niet kunnen inroepen tijdens hun eerste asielprocedure aangezien het feiten betreffen die zich hebben voorgedaan op datum van 19/01/2013, zijnde NA het afsluiten van hun eerste asielprocedure op datum van 15/01/2013.

Dat deze elementen niet de verzoekers persoonlijk betreffen doet geen afbreuk aan het feit dat de verzoekers omwille van die omstandigheden vervolging kunnen vrezen.

De feiten betreffen immers naaste familieleden, die omwille van eenzelfde problematiek het slachtoffer zijn geworden van vervolging.

De eerste verzoeker blijft wegens zijn afwezigheid momenteel buiten schot, doch bij terugkeer heeft hij een gegronde vrees om hetzelfde lot te ondergaan als zijn naaste familieleden.

c)

indien de redenering van de Dienst Vreemdelingenzaken gevolgd wordt, betekent dit dat de Dienst Vreemdelingenzaken de facto en de jure alle nieuwe asielaanvragen kan weigeren, indien problemen van naaste familieleden worden ingeroepen.

De asielaanvraag van de verzoekers is gebaseerd op volledig nieuwe elementen die nooit beoordeeld werden door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen of in beroep door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

4.5.

Bovendien dient opgemerkt te worden dat de problemen van de verzoekers zoals zij deze gekend hebben in het verleden, niet betwist worden.

In het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 94 951 van 11 januari 2013 staat immers te lezen :

'Uit de niet-betwiste feitenrelazen blijkt dat de concrete problemen waarop verzoekende partijen hun vrees voor vervolging steunen allen dateren van geruime tijd geleden'.

Dat de verzoekers aldus in het verleden problemen hebben gekend, staat onbetwistbaar vast.

De actualiteit van hun vrees wordt echter in vraag gesteld.

Door de incidenten in januari 2013, dewelke gestaafd worden aan de hand van originele documenten, wakkert de vrees in hoofde van de verzoekers uiteraard weer aan.

Aangezien de voorgaande vervolgingsfeiten niet in twijfel worden getrokken, kan geoordeeld worden dat er sprake is van herhaalde bedreigingen.

Uw raad oordeelde voorheen:

"Artikel 157/7bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "De Commissaris-generaal beschouwt het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd, reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, als een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen en dat ze niet op zich een gegronde vrees voor vervolging uitmaken."

Deze bepaling werd in de Memorie van Toelichting als volgt toegelicht: "De bepaling in artikel 4, §4 van de Europese richtlijn 2004/83/EG wordt in de wet uitdrukkelijke opgenomen want deze bepaling houdt in feite een omkering van de bewijslast in. Dit betekent dat in dat geval de asielinstanties, in voorkomend

geval, moet aantonen dat de vroegere vervolging of geleden schade niet kan worden beschouwd als een aanwijzing van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Dit artikel sluit de mogelijkheid niet uit tot de toekenning van bescherming, rekening houdend met de subjectieve vrees, bij vaststelling van zeer ernstige trauma's. Van zodra vast staat dat de betrokkene een bijzonder sterke subjectieve vrees koestert ten gevolge van een uiterst ernstige vervolging in het verleden, kan worden aangenomen dat de persoon terecht blijft weigeren om beroep te doen op de beschermingsmogelijkheden in zijn land van herkomst. En dit zelfs als de omstandigheden die hem ertoe hebben aangezet om het land te verlaten verdwenen (of gewijzigd) zijn. Deze situatie kan worden beschouwd als een bijzondere omstandigheid die de toekenning van asiel op zich verrechtvaardigt. (Gedr. St. Kamer 52 2423/001, zitting 2009/2010, p. 13 en 14).

(...)

Het is bij de beoordeling van de omgekeerde bewijslast ook aangewezen rekening te houden met de veiligheidssituatie in Bagdad, waarvan verzoeker afkomstig is.

Uit bovenvermelde SRB blijkt dat de situatie nog verre van stabiel is, dat er sprake is van een politiek crisis en eraan gelinkt geweld (p. 6), dat er na het vertrek van de Amerikaanse strijdkrachten meer bepaald op 22 december 2011 een reeks aanslagen waren die zowel tegen de overheid als tegen burgers gericht waren (p. 6) en dat de situatie voor de komende maanden onvoorspelbaar blijft (p. 7). In de eerste helft van 2011 vond nog steeds 40% van alle incidenten in Bagdad plaats (p. 11)...."

(arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen n° 78 742, dd. 3 april 2012 in de zaak RvV 88 973/11)

Ook al hebben de vervolgingsfeiten op heden betrekking op de naaste familieleden, dit neemt, het weze herhaald, dat de verzoekers opnieuw een gegronde vrees koesteren bij een terugkeer naar hun land van herkomst.

4.6.

Er is bijgevolge omwille van de aanwezigheid van deze relevante elementen, een manifeste schending van het art. 51/8 Vreemdelingenwet waar te nemen, dat hieronder weergegeven wordt:

[Art. [51/8]

[...]

- 4.6.1.

Uit de bewoordingen van artikel 51/8, lid 1 van de vreemdelingenwet kan afgeleid worden dat de gegevens die in het raam van een meervoudige asielaanvraag worden voorgelegd:

nieuw moeten zijn, i.e. niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag;

betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdelinge ze had kunnen aanbrengen ;

relevant moeten zijn, i.e. ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet;

cumulatief aanwezig moeten zijn.

In casu dient vastgesteld te worden dat de neergelegde documenten aan deze cumulatieve voorwaarden voldoen.

De bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken beperkt zich tot de vaststelling of er al dan niet nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag. Indien het antwoord positief is, dan dient het dossier overgemaakt te worden aan het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, die dan de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk zal onderwerpen aan een onderzoek.

Het is enkel de Commissaris-generaal die zich kan uitspreken over de waarde ervan met betrekking tot het ingeroepen vervolgingsrisico en de verzoekers nieuwe elementen.

Door de verzoekers nieuwe aanvraag niet in overweging te nemen kan de nood van de verzoekers aan bescherming niet verder onderzocht worden.

4.6.2.

Bovendien heeft de Dienst Vreemdelingenzaken de bewijswaarde van de documenten, tevens ORIGINELE documenten, niet beoordeeld.

Uw Raad oordeelde reeds voordien:

"Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat weliswaar niet toe om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek - een onderzoek ten gronde - te onderwerpen, doch sluit niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen prima facie wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420).

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er 'ernstige aanwijzingen' bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Of een aangebracht gegeven een 'ernstige aanwijzing' inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven.

Er dient te worden vastgesteld dat de bewijswaarde van de voorgelegde nieuwe stukken niet werd beoordeeld. ook niet prima facie.

Door geen rekening te houden met de door verzoeker voorgelegde stukken, steunt de bestreden beslissing niet op een correcte feitenvinding.

De schending van de materiele motiveringsplicht kan worden aangenomen."

(arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 95 404 van 18 januari 2013 in de zaak RvV 109 324/11)

In casu dient eveneens vastgesteld te worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken maar al te simplistisch stelt dat de documenten die de eerste verzoeker voorlegt niet zou kunnen aantonen dat de verzoekers zelf ook een gegronde vrees voor vervolging hebben.

Een onderzoek ten gronde, gepaard gaand met een uitgebreid interview van de verzoekers, is noodzakelijk teneinde hieromtrent te oordelen. De Dienst Vreemdelingenzaken is hiertoe niet bevoegd.

4.7.

De hoger geciteerde wetsbepalingen en de verplichting van zorgvuldigheid werden bijgevolg miskend.

De beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag dient derhalve vernietigd te worden."

3.2 De verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"Verzoekers menen dat de voormelde rechtsregels zijn geschonden, doordat het niet aan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding zou toekomen om uitspraken te doen over de gegrondheid van een asielaanvraag. Verzoekers houden voor dat de door hen aangevoerde nieuwe elementen ten gronde en inhoudelijk zouden zijn beoordeeld door de gemachtigde, hetgeen een manifeste schending zou inhouden van diens zeer beperkte beoordelingsbevoegdheid.

Vooreerst stelt de verwerende partij vast dat verzoekers in de toelichting van het enig middel in gebreke blijven in te gaan op de nochtans door hen opgeworpen schending van artikel 3 EVRM.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekers vermelde verdragsregel zou zijn geschonden, kan de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen.

Ook indien in de toelichting van het enig middel door verzoekers slechts op een zeer algemene wijze wordt ingegaan op bepaalde rechtsregels, is het de verwerende partij op basis daarvan niet duidelijk hoe deze volgens verzoekers door het nemen van de bestreden beslissing concreet zijn geschonden, zodat het middel in dit opzicht hoe dan ook niet ontvankelijk is (cf. R.v.St. nr. 46.649, 25.3.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. Rv.St. 1992, z.p.).

Uit het voorgaande volgt dat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van artikel 3 EVRM dewelke niet - naar behoren - worden toegelicht, naar het oordeel van de verwerende partij om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekers hun overige beschouwingen evenmin kunnen worden aangenomen.

De bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker luidt als volgt:

"(...)"

De bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster luidt als volgt:

"(...)"

Uit de omstandige motivering van de beide bestreden beslissingen blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding na grondig en zorgvuldig onderzoek van verzoekers hun concrete situatie heeft geoordeeld dat de tweede asielaanvraag van verzoekers niet in overweging kon worden genomen.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie en Asielbeleid handelde daarbij geheel binnen de hem toebedeelde bevoegdheid, en conform de ter zake relevante rechtsregels, het art. 51/8 van de Vreemdelingenwet inclus.

De verwerende partij stelt vast dat verzoekers in hun inleidend verzoekschrift laten uitschijnen dat de Belgische wetgever ervoor zou geopteerd hebben om ook de beoordeling van een meervoudige (tweede

of volgende) asielaanvraag uitsluitend aan het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zou hebben willen toekennen. Een dergelijke kritiek kan uiteraard niet worden aangenomen. Immers voorziet het art. 51/8 van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk dat een tweede of volgende asielaanvraag moet steunen "op nieuwe elementen, welke betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen". alsook dat de Minister of diens gemachtigde kan beslissen de verklaring niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde verklaring heeft ingediend [...] en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Geneve, zoals bepaald in art. 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4". Aldus werd voor de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding wel degelijk een belangrijke rol voorbehouden bij de beoordeling van een tweede of volgende asielaanvraag.

Door verzoekers werden, zoals blijkt uit de in casu bestreden beslissing, geen nieuwe gegevens in de zin van het voormelde artikel naar voor gebracht dat er, wat hen betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Terwijl, zoals ook tot uiting komt in de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing, de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie en Asielbeleid daarbij wel degelijk zorgvuldig en grondig te werk is gegaan. Verzoekers kunnen niet ernstig voorhouden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding "al te simplistisch" tot zijn besluit is gekomen.

Uit de motieven van de bestreden beslissing die werd genomen ten aanzien van verzoeker blijkt heel duidelijk dat er wordt ingegaan op alle stukken die verzoeker bij zijn tweede asielaanvraag aanbracht (een arrestatiebevel op zijn naam, een enveloppe, een verklaring van zijn schoonbroer, een medisch verslag betreffende zijn schoonmoeder, de verklaring van L(...) K(...) I A(...), een kopie van een brief van het politieke bureau van de Islamitische partij en een kopie van een brief van de lokale partij leden) en dat van elk van deze stukken afdoende wordt toegelicht waarom deze niet in aanmerking kunnen komen als zijnde nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 voormeld.

Inderdaad dient voldaan te zijn aan de voorwaarden van art. 51/8 van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980, hetgeen verzoekers klaarblijkelijk vergeten. Met name dient de verzoekende partij:

-nieuwe gegevens aan te brengen

-dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Geneve, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4,

-waarbij deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

In casu kan slechts worden vastgesteld dat de vage en ongestaafe beschouwingen van verzoekers niet van aard zijn om afbreuk te doen aan de bestreden beslissing, daar door verzoekers op geen enkele manier wordt aangetoond dat is voldaan aan voormelde voorwaarden van art. 51/8 van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980.

Verzoekers kunnen niet dienstig anders voorhouden.

De verwerende partij laat gelden dat in artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet het begrip "nieuwe gegevens" niet louter betrekking heeft op bewijsmiddelen, maar tevens slaat op de inhoud van die gegevens. (R.v.St. 12 oktober 2002, nr. III 446; RvS (cass) 1 december 2009, nr. 5053). Het loutere feit dat door verzoekers voor de eerste maal bepaalde documenten werden voorgelegd, volstaat dus geenszins opdat de tweede asielaanvraag in overweging zou moeten worden genomen. Verzoekers kunnen niet voorhouden dat het kwalijk te noemen zou zijn dat de gemachtigde de nieuwe gegevens prima facie heeft beoordeeld.

"De bevoegdheid die artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet de dienst Vreemdelingenzaken toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Geneve, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

(...)

In casu wordt de nadruk gelegd op het gegeven dat deze nieuwe gegevens betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr.

143.021). Het begrip "nieuwe gegevens" heeft bijgevolg niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610). " (R.v.V. 73 596 dd. 20.01.2012) (eigen markering)

"In tegenstelling tot wat de verzoekende partijen menen omvat het begrip "nieuw gegeven" niet dat elk stuk dat nog niet werd voorgelegd ter beoordeling aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, automatisch als nieuw dient te worden beschouwd. Het begrip 'nieuwe gegevens' heeft immers niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610; RvS (cass) 1 december 2009, nr. 5053). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat weliswaar niet toe om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek - een onderzoek ten gronde - te onderwerpen, doch sluit niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen prima facie wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er "ernstige aanwijzingen" bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Geneve of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet." (R.v.V. nr. 73 497 dd. 18.01.2012)

Het loutere feit dat verzoekers de mening zijn toegedaan dat de door hen voorgelegde documenten zonder enige twijfel dienen aanvaard te worden als nieuwe elementen, volstaat uiteraard geenszins om afbreuk te doen aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing.

Betreffende het arrestatiebevel dd. 22.01.2012 werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding geheel terecht vastgesteld dat verzoekers geenszins aantonen om welke reden dit element niet tijdens de eerste asielaanvraag kon worden voorgelegd. Het loutere feit dat verzoeker beweert dat hij pas na het einde van zijn eerste asielprocedure op de hoogte was van dit arrestatiebevel, volstaat geenszins om afbreuk te doen aan de motivering van de bestreden beslissing.

Terwijl de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tevens terecht oordeelde dat verzoekers een persoonlijke vrees voor vervolging of ernstige schade aannemelijk maken door stukken voor te leggen betreffende de schoonbroer en schoonmoeder van verzoeker.

De verwerende partij laat gelden dat het de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding in toepassing van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet wel degelijk toekomt om na te gaan of de door verzoekers voorgelegde elementen van aard zijn om afbreuk te doen aan de eerdere weigeringsbeslissingen van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

"De gemachtigde van de staatssecretaris kan nagaan of door het aanvoeren van nieuwe elementen de verzoekers effectief nieuwe gegevens aanbrengen in verhouding tot een eerdere asielaanvraag. De gemachtigde van de staatssecretaris kan bij die beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens nagaan of de aangevoerde gegevens "nieuw" zijn in de zin van aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van een eerdere asielaanvraag (RvS 7 maart 2012, nr. 8200 (c); RvS 17 mei 2010) nr. 5 672 (c))." (RvV nr. 89 571 van 11 oktober 2012)

"Het komt de dienst Vreemdelingenzaken derhalve niet toe te weigeren een nieuwe asielaanvraag in overweging te nemen omdat de ingeroepen vervolging of het ingeroepen reële risico op ernstige schade niet is aangetoond. Dit zou een beoordeling over de gegrondheid van de aanvraag zijn die enkel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen toekomt. De dienst Vreemdelingenzaken vermag echter wel de relevantie na te gaan van de aangevoerde nieuwe gegevens en daarbij na te gaan of zij van aard zijn om de eerdere beoordeling door de asielinstanties te kunnen wijzigen dan wel of zij niet van aard zijn om tot een andere beoordeling te kunnen komen." (R.v.St. nr. 222.623 van 26 februari 2013)

Door de gemachtigde werd geenszins zijn beoordelingsbevoegdheid overschreden. Verzoekers hun beschouwingen zijn dienaangaande niet ernstig, missen dan ook elke juridische grondslag, en kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

'De Raad stelt vast dat de verwerende partij in de bestreden beslissing is ingegaan op de elementen die verzoeker bij zijn tweede asielaanvraag als nieuwe elementen heeft aangebracht, maar dat zij besluit dat hij "bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15.12.1980" en de betrokken aanvraag derhalve niet in overweging neemt.

Waar verzoeker stelt dat het volledig onder de bevoegdheid van het CGVS valt om het aangevoerde bewijs te beoordelen wijst de Raad erop dat de gemachtigde van de staatssecretaris zich in de

bestreden beslissing ook niet inhoudelijk uitspreekt over de asielaanvraag van verzoeker en het al dan niet toekennen van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus, maar dat hij zich, in het kader van zijn bevoegdheid overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, ertoe beperkt te beslissen om de tweede asielaanvraag niet in aanmerking te nemen, na te hebben vastgesteld dat het niet de eerste asielaanvraag van verzoeker betreft en dat geen nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet naar voren werden gebracht.' (RvV nr. 42 565 van 29 april 2010)

"Waar verzoeker de verwerende partij verwijt dat zij "gaat ten gronde in op de argumentering van Dhr. W omtrent de reden waarom verzoeker geen perfecte kennis heeft van de Bondo-rituelen en "Hierdoor treedt verweerster in de beoordeling van de inhoud van de tweede asielaanvraag zodat zij haar bevoegdheid toegekend door art. 51/8 Vreemdelingenwet overschrijdt, dient te warden vastgesteld dat uit de bepalingen van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet volgt dat de nieuwe gegevens bovendien betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nrs. 143 020 en 143 021). Het begrip 'nieuwe gegevens' houdt derhalve niet in dat elk stuk dat nog niet werd voorgelegd ter beoordeling aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, automatisch als nieuw dient te warden beschouwd Het begrip 'nieuwe gegevens' heeft immers niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610: RvS (cass) 1 december 2009, nr. 5053). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat weliswaar niet toe om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek - een onderzoek ten gronde - te onderwerpen, doch sluit niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen prima facie wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er "ernstige aanwijzingen" bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Geneve of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een "ernstige aanwijzing" inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. De mogelijkheid tot het prima facie beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet warden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de vreemdelingenwet ingevoegde artikel 50, derde en vierde lid, met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren, enerzijds, en de zorg om asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994) nr. 61/94, overw. B.5.6). In die optiek is de bevoegdheid van de verwerende partij begrensd tot de beoordeling dat het nieuwe gegeven kennelijk niet van aard is om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn zoals hiervoor bedoeld. " (R.v.V. nr. 78.931 dd. 10.04.2012)

(vetschrift en onderlijning toegevoegd)

In zoverre verzoekers nog laten uitschijnen dat de problemen die zij in het verleden zouden gekend hebben niet betwist worden en zij daarbij verwijzen naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 11.01.2013, merkt de verwerende partij op dat de opmerking betreffende de "niet betwiste feitenrelazen" slechts betrekking heeft op die elementen waaraan het asielrelaas van verzoekers kon worden getoetst. Concreet blijkt uit de motieven van het arrest dat de door verzoekers aangehaalde problemen niet konden worden aangenomen, rekening houdend met het niet-betwiste feit dat zij gewoon in hun stad waren blijven wonen.

Uit voormelde motivering van het arrest dd. 11.01.2013 leiden verzoekers verkeerdelijk af dat de problemen die zij in het verleden beweerdelijk zouden hebben geleden onbetwistbaar vaststaan. Integendeel werd geoordeeld dat verzoekers verklaringen en houding onverenigbaar zijn met de voorgehouden vrees voor vervolging.

De verwerende partij stelt vast dat verzoekers middels de uiteenzetting bij hun enig middel een feitelijke herbeoordeling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen lijken te beogen, doch dienaangaande moet worden opgemerkt dat de gevraagde beoordeling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet kan worden gemaakt.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (zie o.m. R.v.St. 17 januari 2007, nr. 166.820).

Verzoekers slagen er geenszins in aannemelijk te maken dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze zou zijn genomen.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de derde asielaanvraag van verzoekers met in overweging kon worden genomen (bijlage 13quater) en daarbij motiveerde dat een document enkel bewijskracht heeft als het ondersteund wordt door geloofwaardige, plausibele en coherente verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers hun concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel inclusief.

Verzoekers kunnen niet dienstig anders voorhouden.

Het enig middel is ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.3 Artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet, zoals van kracht op datum van de bestreden beslissingen, luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

De bevoegdheid die artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet verweerder toekent, is beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat de aangebrachte gegevens:

- nieuw moeten zijn, dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen;
- relevant moeten zijn, dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Deze voorwaarden dienen cumulatief vervuld te zijn.

3.5 Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker bij zijn tweede asielaanvraag onder meer een verklaring voorlegde van de heer Ah(...) T(...), broer van de verzoekster en schoonbroer van de verzoeker, van 19 januari 2013 ten overstaan van de politie van Al-Ameriyah.

De verzoeker legde hieromtrent de volgende verklaringen af:

“Mijn schoonbroer “Ah(...) T(…)” heeft verklaring afgelegd bij de politie van Al-Ameriyah op 19-01-2013. Mijn schoonbroer Am(...) werd gekidnapt op 19-01-2013 door onbekenden. Tijdens dit incident is mijn schoonmoeder “A(...) F(...) K(…)” onwel geworden. Ze werd gehospitaliseerd tengevolge van een herseninfarct.

Wat is de reden van de kidnapping volgens u?

Tot 2010 woonde ik bij mijn schoonfamilie. De islamitische partij was niet op de hoogte dat ik na 2010 bij mijn zus introk. De islamitische politieke partij was op zoek naar mij en vielen binnen in de woning van mijn schoonfamilie. Omdat ik niet aanwezig was hebben ze mijn schoonbroer Am(...) meegenomen. Tot

op heden hebben we nog altijd geen nieuws van mijn schoonbroer.” (gehoorverslag Dienst Vreemdelingenzaken verzoeker dd. 19 februari 2013, vraag 15).

De verzoekster verwees in het kader van haar tweede asielaanvraag naar de documenten die haar echtgenoot voorlegde. Zij verklaarde hierbij het volgende:

“Mijn man heeft documenten voorgelegd om aan te tonen dat we niet terug kunnen naar Irak. Ik heb geen documenten om te bewijzen dat we niet terug kunnen naar Irak. Mijn broer Am(...) is meegenomen door onbekenden. Volgens de uitleg die ik kreeg van mijn familie in Irak waren het mannen gekleed in zwart die met auto's zonder nummerplaat rondreden die mijn broer meenamen. Het waren vermoedelijk leden van de Islamitische politieke partij. Tot op heden weten we niet waar mijn broer Am(...) is. Als ik zou terugkeren met mijn man naar Irak zal hij worden vermoord. Ik zal achterblijven als weduwe. Ik ben bang dat me hetzelfde zal overkomen als mijn moeder. Mijn mama is geparalyseerd door een schok die ze opliep tijdens een inval bij haar thuis door de islamitische politieke partij op 19-01-2013. Ze waren op zoek naar mijn man.” (gehoorverslag Dienst Vreemdelingenzaken verzoekster dd. 19 februari 2013, vraag 15).

In de eerste bestreden beslissing wordt omtrent het hierboven vermelde stuk en de erbij horende verklaringen overwogen: *“betrokkene vervolgens ook een afschrift van de verklaring van zijn schoonbroer, A(...) T(...), bij de politie van al-Ameriyah (dd. 19.01.2013), waaruit blijkt dat zijn broer A(...) gekidnapt werd; betrokkene stelt dat zijn schoonmoeder omwille van dit incident onwel werd en naar het ziekenhuis werd overgebracht; betrokkene hieromtrent ook een medisch verslag (dd. 19.01.2013) aanbrengt, waaruit blijkt dat zijn schoonmoeder verlamd is; betrokkene echter met deze documenten het causaal verband met betrekking tot zijn eigen vermeende problemen niet kan hard maken; immers nergens uit blijkt dat de ontvoering van zijn schoonbroer of de medische problemen van zijn schoonmoeder te maken zouden hebben met zijn eigen vermeende problemen; voornoemde documenten dan ook bezwaarlijk als nieuw element kunnen worden beschouwd”* en in de tweede bestreden beslissing: *“betrokkene stelt dat haar broer A(...) werd meegenomen door vermoedelijk leden van de Islamische partij; dat zij vrees dat haar echtgenoot zal vermoord worden bij een terugkeer naar Irak en dat zij als weduwe zal achterblijven; haar moeder overigens verlamd raakte, na een inval bij haar thuis door de Islamitische politieke partij (dd. 19.01.2013) die op zoek waren naar haar man; betrokken hierbij verwijst naar de documenten die haar echtgenoot, dhr. A(...) M(...) F(...) naar voren bracht in het kader van zijn tweede asielaanvraag; echter op 21.02.2013 ook in het dossier van dhr. A(...) M(...) F(...) door de Dienst Vreemdelingenzaken een negatieve beslissing van ‘weigering van in overwegingname’ (bijlage 13quater) genomen werd voor wat betreft zijn tweede asielaanvraag; betrokkene met haar verklaringen evenmin kan hard maken dat de verdwijning van haar broer en de medische problemen van haar moeder verband zouden houden met hun initiële vluchtmotieven; dit immers louter een veronderstelling van betrokkene en haar echtgenoot betreft.”*

De verzoekers voeren met betrekking tot de verklaring dd. 19 januari 2013 van hun (schoon)broer aan dat het niet is omdat deze elementen niet hen persoonlijk betreffen, dat zij omwille van deze omstandigheden geen vervolging kunnen vrezen. Zij voegen hieraan toe dat dit document feiten betreft van 19 januari 2013 en dus van na het afsluiten van hun eerste asielprocedure. De verzoekers menen dat de verweerder al te simplistisch stelt dat de documenten van de verzoeker niet kunnen aantonen dat hij zelf ook een gegronde vrees voor vervolging heeft, dat een onderzoek ten gronde noodzakelijk is om hierover te oordelen en dat de Dienst Vreemdelingenzaken hiertoe niet bevoegd is.

De verzoekers wijzen er terecht op dat de bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde in het kader van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet beperkt is.

Deze bevoegdheid is met name beperkt tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris/minister zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.

- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris heeft geoordeeld dat de verzoeker het causaal verband tussen de verklaring van zijn schoonbroer bij de politie van al-Ameriyah dd. 19 januari 2013 en zijn eigen vermeende problemen niet kan hard maken omdat nergens uit blijkt dat de ontvoering van zijn schoonbroer te maken zouden hebben met zijn eigen vermeende problemen. Zodoende neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de verklaringen van de verzoeker dat *“de islamitische partij niet op de hoogte [was] dat ik na 2010 bij mijn zus introk. De islamitische politieke partij was op zoek naar mij en vielen binnen in de woning van mijn schoonfamilie. Omdat ik niet aanwezig was hebben ze mijn schoonbroer Am(...) meegenomen.”* in aanmerking en oordeelt hij omtrent het bedoelde stuk en deze verklaringen dat de verzoeker het causaal verband tussen zijn eigen problemen en de ontvoering van zijn schoonbroer niet hard kan maken. Hieruit blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris het genoemde document van 19 januari 2013, waarvan de verzoekers overigens pertinent stellen dat dit stuk handelt over feiten die zich hebben voorgedaan ná het afsluiten van hun eerste asielaanvraag bij 's Raads arrest van 15 januari 2013, en de erbij horende verklaringen niet als nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet in aanmerking neemt omdat de verzoeker niet kan bewijzen dat er een causaal verband bestaat tussen zijn beweerd probleem dat de islamitische partij naar hem op zoek zou zijn en de ontvoering van zijn schoonbroer. Dergelijke appreciatie, die er in wezen op neer komt dat de gemachtigde van de staatssecretaris de nieuwe asielaanvraag niet in overweging neemt omdat de nieuwe gegevens de beweerd (persoonlijke) vrees voor vervolging of het beweerd risico op ernstige schade niet kunnen gronden, kan evenwel niet gebeuren in de fase van het in overweging nemen van een nieuwe asielaanvraag (cf. RvS 13 december 2011, nr. 216.840). De gemachtigde van de staatssecretaris kan in die fase enkel vaststellen of er al dan niet nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet worden aangebracht en zijn bevoegdheid is hierdoor uitgeput. De gemachtigde van de staatssecretaris kan een nieuwe asielaanvraag niet weigeren in aanmerking te nemen om reden dat het aangehaalde element niet genoegzaam wordt bewezen door de aangebrachte stukken.

Hetzelfde geldt voor de tweede bestreden beslissing, waarin wordt vastgesteld dat de verzoekster verwijst naar de documenten neergelegd door de verzoeker en wordt verwezen naar de negatieve beslissing die voor hem werd genomen en waarbij aangaande verzoeksters verklaringen wordt overwogen dat *“betrokkene met haar verklaringen evenmin kan hard maken dat de verdwijning van haar broer (en de medische problemen van haar moeder) verband zouden houden met hun initiële vluchtmotieven”*.

De schending van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is dan ook aangetoond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van beide bestreden beslissingen.

De repliek in de nota met opmerkingen doet aan het voornoemde geen afbreuk. De verweerder beperkt zich specifiek wat de verklaring van de (schoon)broer van de verzoekers betreft overigens tot het standpunt dat *“de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tevens terecht oordeelde dat verzoekers [g]een persoonlijke vrees voor vervolging of ernstige schade aannemelijk maken door stukken voor te leggen betreffende de schoonbroer (en de schoonmoeder) van verzoeker”*. Hierbij gaat de verweerder er, zoals hierboven uiteengezet, ten onrechte van uit dat hij in het kader van de hem bij artikel 51/8 van de vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid kan oordelen over de vraag of de aangebrachte stukken de persoonlijke vrees genoegzaam aantonen.

Tot slot merkt de Raad nog op dat noch de eerste noch de tweede bestreden beslissing, in tegenstelling tot hetgeen wordt voorgehouden in de nota met opmerkingen, vermelden dat *“een document enkel bewijskracht heeft als het ondersteund wordt door geloofwaardige, plausibele en coherente verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is.”*

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat het middel in de aangegeven mate gegrond is.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 februari 2013 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag, genomen ten aanzien van A(...) M(...) T(...), wordt vernietigd.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 februari 2013 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag, genomen ten aanzien van T(...) M(...) N(...), wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven oktober tweeduizend dertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE